

Kapitány Máté

VÍRUS VAGY CSODA?

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN – REGÉNYFOLYAM 15.]

2020-03-01 | **A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM**

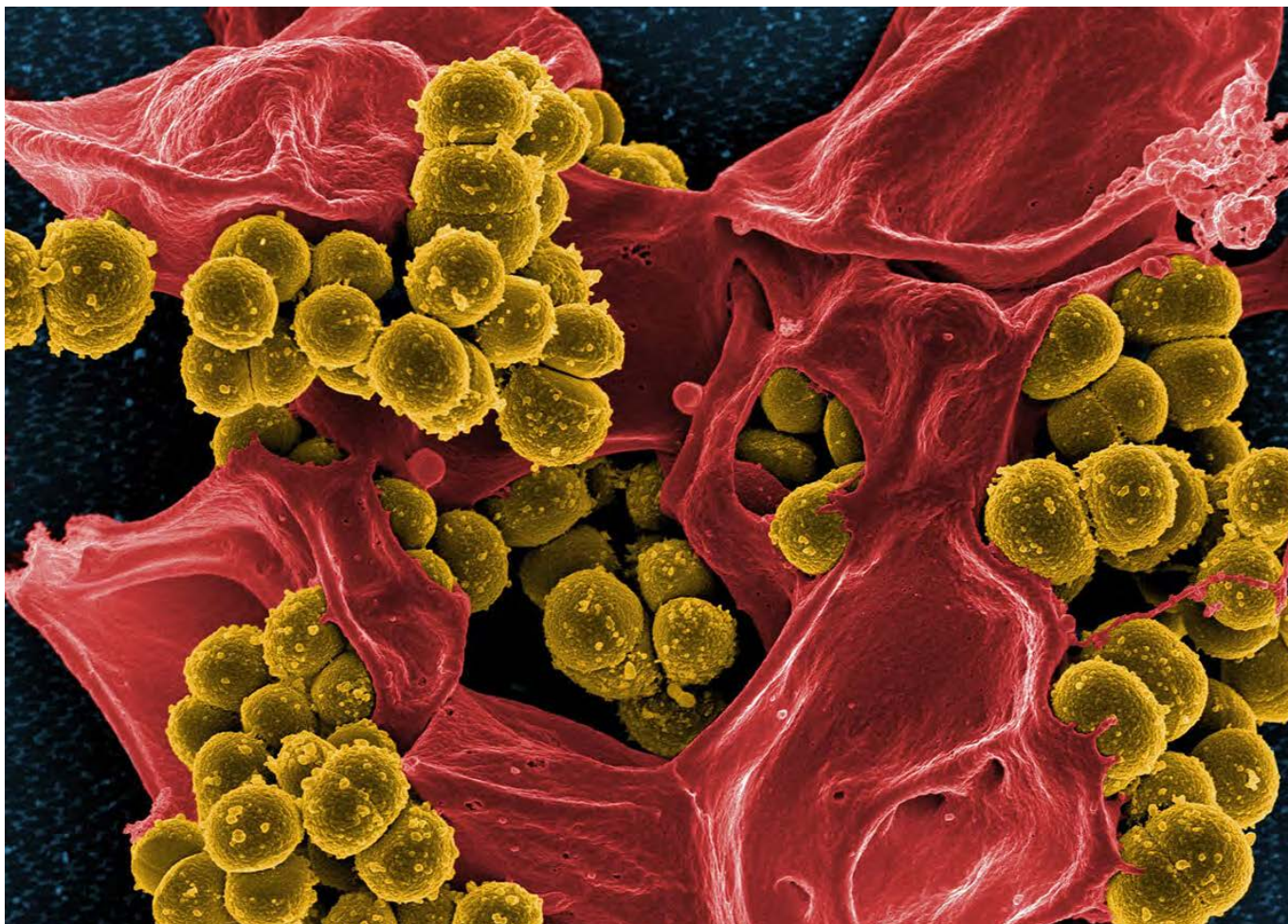

Csalka feleszmélt. Hideg ágyon feküdt, kórházi ágyon, csuklóját, bokáját szíjak szorították. Különös, gondolta, most valamiért ez is izgat... Újra érezte azt a bizsergést, végig a combján, amitől úgy felhevült még a hasa is. Ez a kiszolgáltatottság, van ebben valami, tűnődött. Nyugodtan feküdt, szemével a rideg termet pásztázta. Így, hogy körülötte minden olyan fagyos, olyan élettelen volt, beleértve a kékfényű lámpákat, a fehér csempéket, a műszereket és fémeszközöket, így csak még inkább elevennek és forrónak érezte önmagát. Mintha e zárt világ egyedüli öröme és melege az ő öléből fakadt volna. Mintha ő szülné meg az életet ide, bőrrel és szőrrel, könnyel és jajszóval, foggal és nevetéssel töltve meg a labort. Csalka élvezte, hogy töpreng, élvezte, hogy nincs szüksége helyváltoztatásra ahhoz, hogy megtapasztalja a mozgás élményét, mert fejében csak úgy cikáztak a gondolatok, majdnem beleszédült. Itt fekszem, gondolta, ismeretlen helyen, leszíjazva, mégsem éreztem soha ilyen erőt. Magamba szívom a világot, magamba minden pórusommal, nyitott vagyok, mint egy szétnyílt seb. Valami megváltozott bennem. Csalka az elmúlt napokat könyvek és újságok társaságában töltötte, és e rövidke idő alatt is annyifélet megtudott a világ működéséről, hogy már mindent érteni vélt. Valami történt velem. A macska megharapott, nyála véremmel keveredett. Mit jelent ez? Eszébe ötlött, hogy e tudásszomjas napokban olvasott egy amerikai orvosról, aki beteg tyúkból vett szűrlet segítségével sikeresen megfertőzött egy egészséges csirkét. A fertőzés tehát terjeszthető. Akár állatról emberre vándorolhat. És azt is felidézte, hogy a fertőzések hordozói az emberi szem számára láthatatlanok. Ezeket a titokzatos hordozókat nevezte el egy holland botanikus vírusoknak. Csalka okos fejében összeállt a kép. Engem is vírus fertőzött meg. Szinte élvezettel ízlelgette a *vírus* szót. A beavatottak büszkeségével.

egyetlen szűrés

Lépéseket hallott. A laborba görnyedt férfiak siettek be, apró léptekkel. Köztük volt Akito Sakurai és a felemásarcú fővegyész is. Csalka széttárta combját. A férfiak zavartan forgatták fejüket. Ez még szinte gyermek. Mégis olyan átható a pillantása, és valami vadító illat dől belőle, amitől dzsungellé válik a labor. A fővegyész egyik szeme epekedve figyelte a lány minden mozdulatát, másik szeme azonban csak a vizsgálendő mintát vette észre benne. A

férfi úgy döntött, a száraz szakmaiság majd segít leküzdeni szégyellt vágyait, ezért a lehető legszíntelenebb hangon közölte Csalkával: kisasszony, ön most beteg, de ne féljen, ismerjük a gyógymódot. Minthogy meglehetősen előrehaladott az állapota, a lebegtetés, átvilágítás, gőzölés itt már nem segít. Egyetlen szúrás lesz az egész. Egyetlen szúrás, ismételte Sakurai, és elvörösödött. A férfiak álltak, és várták, hogy a lány mondjon valamit. Csalka azonban sokáig csak mosolygott rájuk. Tetszett neki, hogy felnőtt férfiakat is ilyen könnyen zavarba tud hozni. Nemcsak én fertőzöttem meg, igaz?, szólalt meg akkor a lány. A férfiak összenéztek. Nem szükséges aggódnia, kisasszony, dörmögte Sakurai, mindent kézben tartunk. Lófaszt tartanak kézben, mosolygott a lány. A felháborodott férfiak kikerekedett szemmel hápogtak. Csalka nem törődött velük. Folytatta. Mások is elkapták, tudom. Szép lassan szertefut a világban. Az asszonyok vére felizzik tőle, bőrük csatakos lesz a kéjtől, a férfiak szívében harag ébred, nem akarnak majd mást, mint embert ölni és nőket erőszakolni. Csak egy szúrás az egész, mondta újra a japán, hátha ezzel semmissé teheti a lány mondatait. Mi van, ha nem akarom?, kérdezte Csalka. Ha nem akarok gyógymódot? Olyan nincs, szögezte le a fővegyész. Csalka mélyen a szemébe nézett. Tudja, ki vagyok én? A fővegyész kezdte elveszíteni türelmét. Megrázta a fejét. A szerelem istennője vagyok, felelte Csalka. Ezt tette velem a vírus. Az Önök vírusa, kedves uraim. De nem is vírus ez, inkább valami csoda. Úgyhogy köszönöm szépen, de bennem marad.

piqsels.com

A férfiak összenéztek. Az egyik tétova laboráns mégis előrelépett, és megdöbbentő határozottsággal Csalka vállába döfött egy tűt. A lány felsikkantott. Ne féljen semmit, dűnnyögte a fővegyész, de egyik szemében, ahogy ezt eldűnnyögte, szomorúság játszott. Céltudatos, racionális ember volt, ám a csodákat azért ő sem szívesen porlasztotta semmivé. Csalka elszédült, szeme leragadt, mély álomba zuhant. Álmában rózsaszín alagútban szánkázott lefelé, majd felfelé, újra és újra, mintha sosem érne véget az út. Mikor felébredt, még mindig a laborban volt. Körös-körül a földön ájult férfiak. Nehéz légzésük, ernyedt nyöszörgésük arról tanúskodott, hogy nem haltak meg. Ott hevert a laboráns, a japán és a kétarcú. Csalka észrevette, hogy a csuklóját és bokáját tartó szíjak elszakadtak. Szabad volt. Felült az ágyon, lekászálódott róla. Meztelen talpa a hideg kőre simult, ettől nyomban felélénkült. Mi történhetett? Kiirtották belőle a vírust? De nem, úgy érezte, még mindig ott munkálkodik benne az az ismeretlen erő. Talán immunis vagyok az ellenszerre,

tűnődött. Nem tudhatta, hogy a szobrászkör agyagában felgyűlt vegyszerek hatására a benne szaporodó vírus mutálódott, és olyannyira ellenállóvá vált, hogy már tényleg nem hatott rá a labor antidótuma. Csalka óvatosan átlépte az elnyúlt férfiakat, de mielőtt kisétált volna a teremből, mindegyiknek bekukkantott a nadrágjába. Tehát így néz ki. Mosolygott.

marta, cibálta, tépte

A laboratórium folyosóján is csend fogadta.

Meztelen talpa alatt klaffogott a kő. Pirosas fény forgott körbe a falakon. Mint egy riasztó jelzése.

Észrevett egy széken ülő őrt. Ám ahogy közelebb

ért, látta, hogy ez sincs magánál. Feje előrebillenve lógott, válla leeresztve, tenyere kifordítva. Kész csoda, hogy nem esett le a székről. Mi történhetett itt? Átaludt volna egy gáztámadást? Vagy éppen ő... éppen ő tett volna valamit önkívületi állapotában? Csalka ment tovább. Csak a levegőn és természetes fényben legyen végre! Elhaladt egy üvegfalú szoba mellett. Odabent vagy száz macska marta, cibálta, tépte véresre egymást. Az üveg vastag lehetett, mert a lány semmit sem hallott a veszettül harcoló állatok nyávogásából, hörgéséből, sikolyaiból. Kísérteties némaságban zajlott a borzasztó jelenet. Csalka felgyorsította lépteit. Ki kell jutni innen, zakatolt benne. Ki kell jutni.

pxhere.com

B. G. a Két Hattyú étterem sarokasztalánál ült. A harcsabajszerű pincér harmadjára jött az asztalához. Kemény arcán türelmetlen gőg növekedett. Az uraknak hajbókol, de azokkal a vendégekkel, akik fél óra alatt mindössze egy fröccsöt rendeltek, bizony nem teketóriázott. Lesz még valami, vetette oda B. G.-nek. Vacsorapartneret várok, felelt készségesen B. G. Késik, nemde, kérdezte a pincér. Valóban, válaszolta B. G.

Amíg várokozik, óhajt esetleg rendelni valamit?, sziszegte a pincér. Még egy fröccsöt, lesz szíves. A pincér morgott, és sarkon fordult. B. G: nem zavartatta magát. Kidobni úgysem fogják. Ekkor, akárha B. G. nyugalmának jutalmául történne, nyílt az étterem ajtaja, és végre megérkezett a régóta várt...

kép | shutterstock.com